

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 4

APRIL 1993

29. årg

Jesus døde i mitt sted!

«Er det da meg I leter etter, så la disse gå.»

Johs. 18.8.

Å, hvor salig å få høre disse løsningsord fra Jesus selv. Det var jo derfor Han kom til jord, for å la syndere gå fri! «Å, du store kjærleiks under: Gud ein syndar elska kan.» Men tenk du, der var noen som lette etter Jesus der i hagen, ikke til frelse, men for å føre Ham til doms! Denne ene, rene og rettferdige, Gud kommet i kjød, føres til doms som en røver blant røvere. Aner du litt hva som virkelig skjer her? Har du møtt Ham som stiger frem her og frivillig tar din dom og straff på seg? Har du fått lære Ham å kjenne som din syndebærer? Har du fulgt Ham på denne lidelsesveg og undret deg over at Han lar deg gå fri? Kjære venn - for at du skulle få LIVET, så måtte Herren selv ofre sitt! «Krev det av meg», sa Han og tømte sin sjel ut til døden, døden på korset, forbannelsens tre.

«Her er vårt påskelam, vår store og evige forløsning. All verdens synd, alle menneskers ugudelighet og trelldom under synden - like fra Adam og til det siste menneske i verden - ble lagt på Guds rene Lam. Den svære byrden tyngtet Ham så sterkt at Han svettet blod. All lovens forbannelse, all dens trussel og straff over synden ble lagt på Ham, så Han ble en forbannelse for oss. Men på denne måten kjøpte Han oss fri fra forbannelsen, så vi skulle få arve velsignelsen.»

Rosenius

Å, du velsignede Guds Lam som elsket slik. Deg være ære i all evighet. Amen. Velsignet påkehøytid!

Sølvi Straumstein

Når det gudfryktige barn ikke blir omvendt

Ikke alle dømte barn kommer frem til personlig opplevet omvendelse og tro når de vokser til. Dette må virke ydmykende og selvprøvende på oss som er kristne foreldre. Og også på kristne forkynnere. Er det vår skyld? Vi har så lite maktet å gi barna den rette hjelp og rettledning i disse år.

Dog - også barna fra de varmeste og sterkeste kristne hjem, og de som ellers er vokset opp under klar åndelig ledelse, må selv personlig velge - når de vokser til. Selv om de før levde det barnlige liv med Gud.

Og her er det det brister for så mange.

Det er de få som velger rett.

*

Når barna vokser til, så kommer de mer og mer i føling med de onde lyster som de har i sin egen natur.

Og når så ordet dømmer dette onde som synd, og Guds ånd får vise noe av «fordervelsens avgrunn i meg», så drives de til valg.

De som da bøyer seg for ordets dom og åndens lys, de blir sønderknust og fortvilet over seg selv og drages i sin hjelpeløse tilstand til Kristus - og er berget.

Men ikke alle bøyer seg.

Vi har nå først dem som lar seg ri-

ve med av verdenslivet og sine egne lyster og blir borte i den store verdslige masse. Akk, så mange!

Men her er en annen klasse, og den holder på å bli stor imellom oss - og farlig.

Det er dem som i overgangsalderen kommer seg unna det å bli sønderknust i sitt hjerte, kommer seg forbi omvendelsens smerte og nød. De som likevel blir de mest interesserte og ivrige arbeidere i det kirkelige og religiøse arbeid.

Også disse følte frykt i førstningen når ånden øvet sin vekkende gjerning i dem, også disse følte seg da urolige og utrygge på seg selv. Det var ikke lenger som i den barnlige tro de hadde før. De kjente det onde som rørte på seg annerledes enn før, og de var ikke så sikker på at deres forhold til Gud var rett. Men det var også så langt de kom. Det sløve kjød og djevelens forførelse fikk dem til å stanse der - uten noen dypere selvprøvelse.

Når da også den sjelefordervede trøst ble gitt dem, at de jo var Guds barn på dåpens grunn og at de alltid har vært snille og ikke gått bort ifra Gud - så fikk de mot til å tro og ikke tvile på seg selv.

Så slo de seg til ro. Så lot de seg ikke vekke til full erkjennelse av egen synd og fordervelse. Og så trengte de heller ikke den uforskyldte nåde i Kristus.

Dermed døde livet de fikk i dåpens bad. Men det visste de ikke.

Disse mennesker blir ofte ivrige i det religiøse arbeidet - i søndagsskole, i ungdomsarbeide og i foreninger. Har de mulighet til det, så tar de gjerne et bibelkurs, og de er villige til å holde bibeltimer. Kan de komme på skole og bli prest eller til og med misjonær, så er de så sikker på at det er et kall fra Gud. Deres oppdragelse og religiøse anlegg og opp-

fordring til å være med i kirkens arbeid - alt drar i samme retning: til tillit til deres egen kristendom og til ivrig tjeneste i det kirkelige og religiøse liv.

Det hender nok at Den Hellige Ånd en gang imellom får virke uro og en stille angst i dem. Men da tar de det som en djevelens anfektelse av deres tro.

De bekjennende kristne taler jo også om slike anfektelser - og dette trøster de seg til.

Men det er også nesten alt som de synes om hos de troende - dette med deres anfektelser. Ellers står de på fiendsk fot mot troens bekjennelse.

Mens de åpne verdslige mennesker ofte har dyp respekt og en øm følelse for dem som gjør alvor av opplevet kristendom, så går disse religiøse, ivrige arbeidere ofte med en sår og bitter ånd imot de alvorlig troende. De omvendte mennesker er de siste som de kan finne seg til rette med.

Selv er de bedragne og de bedrar andre med sin ånd og sin lære og sin ledelse.

Hvor det dog gjelder at de gudfryktige barn må komme frem til vekkelse og omvendelse - så de ikke blir stående på halvveien og så glider inn i en falsk innbilning om egen kristendom og blir et redskap for djevelens forførende kunstgrep.

Forf. ukjent av Red.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11,
3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45.

Alt som har med bladets ekspedisjon å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11,
3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg, tlf. 04 41 87 46

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes

Fossnes, 3160 Stokke

Bankgiro 2490.45.39496

Postgiro 0825.0771534

For unge

Ditt gjennombrudd

Det hender ikke så sjelden at jeg treffer på unge mennesker som har levd i et barnlig forhold til Gud helt fra de var små. De har fått god hjelp til det: mor lærte dem tidlig å be, mye har de hørt om Gud, om Jesus, om frelsen, om himmelen og andre ting som hører Guds rike til. De har hatt sin barnlige tro på Herren, de har hver dag bedt sin barnlige bønn til Ham, og de lærte å passe seg for visse grove synder som å banne, lyve, stjele o.l. De står - som vi sier - «i sin dåpspakt».

Det er en stor lykke å få vokse opp på denne måten. Og det er en stor lykke å få være hos Jesus på denne måten hele livet.

Men etterhvert når bevissthets og selvbevissthets våkner mer og mer, og når de mange spørsmål og problem i kameratflokk i livet ellers melder seg, kommer en ikke forbi et *enten - eller*. Det som kanskje var så selvsagt før, må nå velges fullt bevisst. Det en før enkelt trodde som barn, må en nå ærlig tro og ta imot som voksen.

Ungdomslivet setter oss mest hver dag på slike valg. Mange lider nederlag her - og de glir enten mer og mer bort inntil frafallet fra barnetroen er fullført, eller de bryter tvert

av med fullt overlegg og drar som den bortkomne sønn til et fremmed land og øder sin arv. Og hadde ikke Gud holdt sin hånd over dem, hadde de aldri kommet tilbake til «farshuset». Men Gud være lovet at det er mulig å bli berget hos Jesus gjennom ungdomstiden, at det virkelig er flere enn vi ofte tror, som blir det.

Disse som helt fra barndommen og utover får være hos Gud, har ofte særs åndelige vansker, som de andre ikke har. Og jeg vet at du er interessert i å høre litt om det. Jeg vil prøve å si det så kort og så klart som jeg kan.

Den største vanskeligheten deres er at de hører i forkynnelsen og leser i bøker og blader om veknelsen og omvendelsen på en måte som de ikke får til å passe på seg selv. En særlig stor vanskelighet er alt som sies om *syndenød* før omvendelsen. Den kjenner de lite til synes de. De vet med seg selv at de ofte har valgt å følge Jesus, og satt seg fore at de vil bekjenne seg som kristne, og bli i troen på Jesus. Men den «store omvendelsen» kan de ikke tale med om. Og så kjenner de seg lett enslige og «utenfor» - og tar til å tro at det ikke er «rett» med kristendommen

deres. Et ungt menneske kan ofte stride mye med disse spørsmål.

Hør nå, kjære venn, hva jeg vil si til deg. Og jeg tror jeg kan si det med noe vekt, siden jeg selv er av dem som har vært borte fra Gud, og vet litt om både syndenød og omvendelse. Det jeg vil si deg er dette:

For det første: en kan aldri bygge sin frelse eller nådestand på en dato eller en omvendelsesopplevelse. Jeg for min del ble omvendt da jeg var 21 år gammel. Er det dermed sikkert at jeg er omvendt i dag - 25 år senere? Jeg kan være «hemmelig død», jeg kan være en frafallen (se Joh.åp. 3,1f. 15f.). Hva gagn har jeg da av omvendelsesopplevelsen min? Ikke annet gagn enn tusen ganger hardere dom av den Gud jeg har sviktet (Hebr. 6,4f.).

For det andre: i all sann omvendelse er det noe Gud vil skal taes opp igjen. Det som gjør en omvendelse til en sann omvendelse, er ikke det som hender en gang for aldri å hende mer, men det er noe som hender en første gang, og som siden stadig blir gjentatt i livet med Gud. Derfor taler en med rette om *daglig* omvendelse. Og daglig omvendelse er ikke noe annet enn det blir gjentatt i mitt hjerte det som alltid hender i en sann første gangs omvendelse.

Og hva det er sier Guds ord klart: Det er erkjennelse av syndene for

Guds åsyn (1 Joh. 1,9) med et sant og botferdig hjerte, slik at vi ikke unnskylder oss selv, men har en lukket munn og erkjenner at Gud har rett til å forkaste oss for evig (Rom. 3,19f) men også at vi flyr til Jesu kors og blod og i vårt hjerte tror at Han tar imot oss slik som vi er etter den nåde og det løfte Han har gitt all verden ifra Golgata kors, og gitt oss personlig i vår dåp.

Dersom disse to ting finnes i vårt hjerte: en ærlig syndserkjennelse etter det åndelige lys vi har til enhver tid, uten fusk og unnskyldning - og en ærlig tiltro til Jesus at Han tar imot oss for sin nådes skyld etter sitt løfte - *da er der og sann omvendelse*.

Det hender at det er vanskelig å bli viss på at en er et Guds barn. Da skal vi ikke sukke og klage over at vi ikke har «følelse av visshet», men vi skal vende oss til Guds ord, til Bibelen, til løftene, og be om nåde fra Guds Ånd til å se og tro at slike løfter gjelder oss personlig fra nådens Gud. For frelsesvisshet er ikke annet enn å bli klar over og sanne i hjertet at Guds frelse og løfter gjelder oss personlig.

Dersom du vil kalle omvendelsen din «gjennombrudd», så lær nå at du kan bli omvendt i denne stund, enda om du tviler på alle omvendelsene dine før. Det skjer når du bøyer ditt hjerte og din ånd til å se at du er uten

unnskyldning og kommer til Jesus nettopp slik som du er med dine synder, og tror i ditt hjerte at Han tilgir deg ved sitt blod.

Så skal du ikke bygge din nådestand på en slik omvendelse, men på Ham du vender deg til. Akte deg for å tro på troen, akte deg for å tro på omvendelsen din, akte deg for å bygge på noe i deg selv. Men fly til Jesus - tro på Ordet og på løfte som er utenfor deg. Det er sann omvendelse.

Dersom du derimot vil kalle frelsesvissheten ditt «gjennombrudd», så lær at du ikke elsker dine følelser av fred, men at du elsker Jesus som din sanne fred. Akte deg for å

bygge vissheten på følelsene dine, istedet for på løftene. Når hjertet er urolig, skiftende mellom håp og mismot, og du ikke vet hva du skal holde deg til - enten de lyse stemningene dine eller de mørke, så la begge deler fare, og hold deg til *Guds løfter*, som står urokkelige når himmel og jord forgår.

Vår sjel lever av Guds løfter og deres oppfyllelse ved troen på Ham som er ja og amen til alle Guds løfter, Jesus Kristus.

O.V. Sendstad
Fra «Mot Sentrum»

Vi venter på de tider

*«Noen priser vogner, noen hester,
men vi priser Herrens, vår Guds navn».* Salme 20,8.

«Vi har ikke noe å rose oss av». Det er en slik typisk kristen bekjennelse en ofte kan høre. Det som gjør det alvorlig er at det er en 100% *bibelsk* bekjennelse.

Og skal vi få gi hverandre et godt råd: Stans opp for alt du sier som er bibelsk og spør deg selv om du virkelig har ditt hjerte med på det. For det går an å gå seg bort i *rett lære*, de *rette meninger* og de *rette synspunkter*.

En hviler i noe som er rett, uten å ha det rett! Av døpte vrimler stad og land (og det er ikke noe galt med dåpen), men hvor er *troens brann*? Ikke tjenesteiver, den kan til og med vise seg å ha svært så urene motiver om du får se bak det ytre skinn, men *troens brann*! Den kan nemlig bare ha en årsak, denne frukten av å se inn i himmelen og den *virkelighet* som da åpenbares. «Etter å ha fullført renselsen for våre synder, satte

Han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye» Hebr. 1,3.

Når du har fått se inn i det og har funnet din hvileplass der, da blir det også en spesiell «ild» som følger ditt vitnesbyrd om Jesus, idet du er overbevist om å forkynne *sannhet*.

Og da blir det også virkelgi bibelsk for deg at *vår ros* er utelukket. Og hvordan? Jo, du vet vel hvordan du ble frelst? Og da ser du: Dette er ikke min gjerning, men Guds *alene*! Han ga meg sitt lys, midt i mitt mørke!

Skriften vitner om denne utelukkelsen av vår ros: Vår ros er utelukket. Ved hvilken lov? Gjerningenes lov? Nei, ved troens! Rom. 3,27.

Troen er det altså som utelukker vår ros! Dette sier også noe vesentlig om hva troen *ikke* er. Den er ikke *vår* gjerning.

Sann forkynnelese av den Guds frelse som er åpenbart i Skriften, har aldri støttet opp om dette vi hører så mye av idag: «Jeg har bestemt meg for å bli en kristen!» «Jeg har tatt et standpunkt for Jesus!» o.l.

Det blir en kristendom uten Åndens vitnesbyrd, for det blir en kristendom som er grunnet på noe jeg selv har gjort. Og slik vil det fortsette inn i en tragisk etterligning av sann kristendom om du ikke får hjelp.

Og det er en som vil hjelpe deg; Han som roper ut: «Den som tørster,

han komme til *meg* å drikke!» Joh. 7,37.

Denne selvbestemte kristendom vil aldri slukke «tørsten» din, forstår du.

Det Jesus her roper ut, det er Guds kall til omvendelse. Verdens åpenbare syndere, ja, ingen er vel i tvil om hvor de plasseres, skjønt det er de som i sin frekke motstand mot Guds ord, disputerer også om det idag, men Jesus foretrakk dem, det skal du merke deg nøye, fremfor de langt større overtrederne, nemlig de som satte *Guds evangelium* til sides og ville nå himmel og salighet på et *egenprodusert evangelium* istedet. Hvilket gjerne kan være en vei bestrødd med «gode gjerninger» og «kristelige» dyder, men er uten Guds behag. For det er ikke den vei Han har pekt ut for oss, men «det var en som var villig å dø i mitt sted for at jeg skulle leve *ved Ham*».

Troen utelukker altså vår ros. Og Jesus peker på det som et tegn vi skal kjenne de falske på, når de sier *Se, her*, eller *der* er det, i sin tale om Guds rike. De samler seg i sine grupperinger og så roper de: «Kom til oss!» La oss samle oss til strid! Nei, for all del, la oss heller rope til Ham, om Han igjen ville gjeste oss, med sann «samling», Hvor Jesus *alene* blir stor for hjertet.

Den sanne tro har dette ved seg at den peker *på Jesus*. Den har gjen-

nomskuert alt annet! Den har derfor Johannes sin pekefinger og vitnesbyrd: «Se, der, Guds lam som bærer verdens synd!» Joh. 1,29. Den peker aldri på bevegelser, organisasjoner og kirkesamfunn. Troen har dette ved seg at den henger fast ved Ham alene. Og jeg kommer på et ord av Luther, hvor han skriver om den rette tro: Den rette tro; at Gud er nådig og barmhjertig. At dette er blitt en levende realitet og sann trøstegrunn for ditt hjerte.

At troen ikke er noe et menneske kan ta seg til, ser vi kanhende klare om vi bruker et annet ord for troen, nemlig *tillit*! Det er ett og det samme. Og vi vet at tillit er noe som ikke kan *taes*. Det må *virkes* ved kjennskap. Det er en side ved deg selv som du ikke råder over. Like lite som du kan elske hvem du vil, like lite kan du ha tillit til hvem du vil. Du kan heller ikke kreve et annet menneskes tillit. Det må du gjøre deg *verdig* til.

Når en hører om styrende organer som krever sine ansattes tillit, så er det en absurditet og et overgrep! Det er noe de må gjøre seg verdige til, og da må de selv leve nær og i avhengighet av Gud.

Så er det visse mennesker du rett og slett får tillit til. Selv om du kanskje ikke liker vedkommende noe særlig engang, så må du allikevel

vedgå at dette mennesket er verd min tillit.

Så forstår vi kanskje noe mer av dette med troen, nemlig at det ikke er noe en *tar*, men noe en *får*. Noe som virkes frem av Den Hellige Ånd i din omgang med Jesus. Og Han er i sitt eget ord! Derfor, la spekulasjoner om Din tro er en tagen eller en given tro ligge, og konsentrer du deg om *ordet om Jesus*.

Og troen utretter storeting, det ser vi i Guds ord. Og det er ikke slik at vi går omkring og slår om oss med tegn og under som noen andre trollmenn, men Guds vilje med oss blir oppfylt. Vi holder ut, tross alt og når målet. Vi makter å si nei til verden, tross alt og tross mange fall, om så skal være, så reiser vi oss og sier nei takk, på ny! Ikke av egen kraft og bestemmelse, men det er noe som holder oss fast, som gjør at vi skyr synden og verden og allikevel holder fast ved Jesus, og dette *noe* er troen (tilliten). Vi seirer! Les 1. Joh. 5,4-5.

Dette er ikke menneskeverk, men det er *Guds tro*. Jeg erkjenner enten jeg ligger under, badet i min egen synd og skam, eller jeg står, så er det *en* frelse; Jesus, som har gått hele veien i mitt sted.

Den som etterligner tro, om han når så langt at han lar seg brenne på bålet, 1 Kor. 13,3, eller oppnår alle de troendes vitnesbyrd Åp. 3,1, så

farer han allikevel bare vill i mørket og går fortapt.

Herren frelser bare på et vis; *uforskyldt av nåde!* Hvorfor skulle nå det være så galt? Nei, det er enkelt å si det, dette med nåde, men når det kommer til praksis, så viser denne nådeveien seg å være så smal for oss at det blir helt umulig. Vi er ikke istand til å holde oss på denne veien. Og det er nettopp der, i vår avmakt, Jesus er og møter oss. Han som kom for syndere, hungrige, tørste, nakne, blinde, villfarne, elendige, fortapte. Og da forstår du vel at Gud er god og barmhjertig? Han elsker ikke dommersetet; Esek. 18,23, det er bare nødvendig, men Han har reist en nådetrone som Han kaller deg til.

Ved tro! Så er det altså ikke for ingenting at Skriften maner oss; hør Herrens ord! Og da ikke alle disse ord om alt mulig; å, det er av og til en kan få følelsen av å drukne i ord, men i disse ord som alltid har det mål i seg, *å kaste lys over Jesus.*

Dette Åndens vitnesbyrd som trenger seg frem, fordi Han vet det er bare et vis for deg å bli frelst; at du får se hvem Jesus er! Hva Ordet vitner om Ham!

Det er noe som heter gode gjerninger og det er noe som heter et kristelig levnet i denne verden, og det bør vi legge vinn på å få klarhet i. Men i dette som har med din frelse og din sak innfor Gud å gjøre, må du

lukke øynene og være blind og døv for alt annet, enn den Guds nåde som er deg åpenbart i Jesus Kristus.

Noen vil jo hevde at dette er en lettvint vei, men så mye har jeg erfart av det, at jeg kan si; de vet ikke hva de taler om! For det er først i denne tro at verden, djevelen og kjødet reiser seg til motstand.

Den falske kristendom, den får du *kjødet* med deg på, om du så gjør den vid eller trang. Og *verden*, ja, den kan vel synes at du er blitt en svært så alvorlig en og kan ergres over en del av dine synspunkter i et og annet, men den finne ikke noe ved deg som *den ikke forstår!* Les Joh. 3,8.

Og *djevelen* han hvisker deg gjerne i øret: Skal si du har vokst og gjør fremgang, ja, stå på! Eller; dette er for dårlig, en alvorlig forbedring må til. Men *nåden*, hvem forstår den? *Troen*, hvem forstår den? Den som utelukker våre gjerninger! Utelukker vår ros og får oss til å prise Gud og Lammet alene.

«Verdig er *du*, vår Herre og Gud, til å få lovprisningen og æren og makten.

For *du* har skapt alle ting, og p.g.a. *din* vilje ble de til og ble de skapt.» *Alle* ting, også det nye livet. Han ga det og Han oppholder det, *ved sitt ord.* Hebr. 1,3.

I dette åpenbares vår syndestand så klart; at vi ikke vil at Gud skal få

æren alene, men værsgod dele den med oss. Ingen sier dette like ut, men allikevel så *er det* slik. Synden er *vårt vesen* og ikke noe som alltid står klart for vår bevissthet. Derfor synder vi av *naturlighet!*

Men overalt er det noen ører som har begynt å høre. Og salige er dere som hører det dere hører. Dere er på vei til himmelen, dette fedreland

Skriften vitner om, ved *det dere hører!*

Hold derfor fast ved det du har lært og hørt, da du vet *hvem* du er lært av og med at du har funnet frelse og hvile i Jesus alene!

«Til deg overgir den elendige sin sak.» Salme 10,14.

Einar Kristoffersen

Er blodet stenket på dørstoplene?

(Hvis du ikke har lest 2. Mos. 12 før, så gjør det nu!)

Jødene forteller en gripende historie i forbindelse med den fryktelige påskesnatten i Egypten.

En jødisk far hade en liten gutt, omkring ti år gammel. Han var hans eneste barn, og han elsket ham ubeskrivelig. Da han var den førstefødte i denne familien, var han den som skulle falle for dødsengelens slag, hvis dette skulle ramme familien.

Før han gikk til sengs, spurte han faren om *blodet var blitt stenket på dørstoplene*. Han svarte at det var gjort, og gutten falt i søvn. Men hans søvn var urolig. Han våknet gang på gang denne kvelden, og for hver gang spurte han med angstfullt hjerte om alt var riktig med blodet. Man forsikrer ham om at alt var i orden, og han forsøkte å sove igjen, men forgjeves.

Like før midnatt våknet han på nytt, i høieste grad urolig. Han bad faren ta ham på sine armer og bære ham utenfor døren så han kunde få se blodet. Faren gjorde det, men til sin forskrekkelse fant han at det *ikke var noe blod på dørstoplene*.

En tjener var blitt bedt om å ta sig av saken, og han hadde forsømt det. Nu sprang faren efter skålen med blodet og strøk det med egen hånd på dørstoplene. Hans lille gutt så blodet, og da han nu visste at de var i trygghet innenfor de blodbestrøkne dører, sovnet han rolig og sov godt.

Er ditt hjerte under Blodet?
(Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet»

«Forlat oss vår skyld som vi og forlater våre skyldnere»

Utdrag fra den femte bønn av C. O. Rosenius

Bønnen «Forlat oss vår skyld» er selve det nye menneskets hjerteslag. Det er nettopp herfra alle øvrige krefter i det nye mennesket settes i bevegelse. Hvis hjertet stanser i kroppen og ikke mere driver blodet gjennom årene - da er det slutt med livet. Da flykter sjelen. Så også når denne bønningen opphører - så en ikke lenger sukker om forlatelse, ikke lenger behøver komme til nådestolen. Da er det slutt på nådelivet. Da flykter Guds Ånd.

Vi vet at om alt annet som tjener til liv og gudsfrykt finnes hos et menneske, men denne avhengighet av nådestolen mangler, så er det falskt og dødt.

Derfor er det viktig at vi til enhver tid prøver oss på om vi er avhengig av å ligge ved nådestolen. Altså om vi lever i en sann og drivende syndserkjennelse, om vi har den femte bønningen som vår kjæreste bønn, vår innerste hjertes trang. En bønn som stadig vekker går som åndedrettet fra vårt hjerte.

Det første denne bønningen vil tale til oss er følgende: Herren lærer sine barn i denne daglige bønningen å be: Forlat oss vår skyld. Av dette legger jeg merke til hvilke egenskaper hans

barn forventes å ha. For det første ser jeg at hans barn vil være slike som aldri kommer forbi det stadium da de kjenner behov for forlatelse og altså også kjenner på de synder som bekymrer dem. Herrens mål for den bønningen kan ikke være at vi skal gi et tomt uttrykk for noe som vi ikke mere behøver bekymre oss for. Han har ikke invitert oss til en hyklerisk bønn. Nei, det skulle i sannhet være uttrykk for virkelig bekymringsfulle forhold. Må Gud advare oss sterkt mot det hykleri at vi skulle fortsette å be denne bønningen - samtidig med at vi ikke var oss bevisst synder som virkelig bekymret oss!

Så kan vi da trekke den slutning at denne bønningen vitner om at de rette kristne, det er slike som har en vedvarende syndserkjennelse. Derfor har de et stadig behov for å være overbevist om syndenes forlatelse. Dette var det første vi burde lære og tenke alvorlig over.

Vi skal også merke oss at det ikke behøver være noe bevis imot vår kristendom at vi kjenner på disse bekymrende synder.

(Fra boken «Fader Vår»).
Innsendt av Sølvi Straumstein

Da løft deres hoder

Han har sendt sitt folk forløsning. Samle 111,9.

De som har trodd på meg og lidt for min skyld, vil Herren si, og som er død i troen på meg, de har intet å frykte. La dem forskrekkes som ikke har trodd. Men dere skal ikke forskrekkes, for det må gå som det er blitt sagt. Skal verden forgå, så må det først knake i sammenføyningen, eller kan en så stor bygning ikke falle sammen; alt må settes i sving og bevegelse. Det er akkurat som med en syk, når døden slår ham ned: Han vender og vrir seg, blikket fordreies, ansiktet blekner, og han blir helt forandret. Slik skal det også gå med verden.

Derfor sier jeg dere: Forferdes ikke for dette, men løft eders hoder, som de som gjerne ser det i møte som da skal skje. For se, da nærmer forløsningen seg for dere.

Slik taler Herren til de fromme, som også blir forskrekket når sol og måne mister sitt skinn og himmelen skal stå full av ild. For de hellige er ikke så sterke. Også Peter og Paulus ville vel bli forskrekket for slike ting, om de hadde levd. Men vær frimodige, sier Herren. Det skal se grufullt og forskrekkelig ut, men det gjelder ikke dere. Det gjelder djevelen og de vantro. Saligheten og en frydefull forløsning nærmer seg for dere, den dere så lenge har sukket etter, når dere har bedt om at mitt rike skal komme til dere, og at dere skulle bli helt og holdent rensset fra alle synder og fridd fra alt ondt. Det dere nå så lenge av hjertet har bedt Herren om, det skal da komme til dere.

M. Luther

For jeg, Herren deres Gud, er *hellig!*

3. Mos. 19,2.

Samtidig som denne verden er under en fullkommen og fullt ut tilstrekkelig nåde, nemlig *Guds* nåde for *Jesu* skyld, så er den også under

en vrede det ikke er mulig for oss å fatte, nemlig *Guds* vrede, for *syndens* skyld.

Det er dette mennesket forkynnes

i Guds ord. Det er dette budskap det har fått å besinne seg på; elsket for Jesu skyld, men under vreden for syndens skyld. Dette gjelder DEG!

Hva velger du så, Jesus *eller* synden, nåden *eller* vreden? Du kan ikke få begge deler! La nå det få trenge inn på deg, at dette valg kommer du ikke utenom!

Stans opp og «vei» disse ordene mot hinannen og grunn på deres innhold; nåde, vrede. Begge taler til deg om *din fremtid*. Det finnes ifølge Guds ord ingen tredje utgang av dette liv. Spesielt må du legge deg på hjertet at utgangen «egen fortjeneste for Gud», bare finnes i det falne menneskets åndelig formørkede forstand.

Derfor er det ingen gagn i dette som ligger oss så nær, idet alvorret med Guds *hellighet* begynner å rykke inn på oss, nemlig å ta på oss *byrder*. Forøke innsatsen, gjøre/ofre seg mer for Guds rike, ta det mer alvorlig med oppgavene og med avleggelse av synd, begynne å *ikle seg* den hellighet en ser at en mangler.

Men hvordan ikler man seg hellighet? Prøv nå å svare på det! Det er en absolutt umulighet, for vi kan ikke ikle oss noe annet enn det vi faktisk er i besittelse av, og det er ikke *hellighet*, men tvertimot, *syndighet*. Likefullt står Guds ord fast.

Fariseerne hadde funnet et svar, men hvilket forferdelig resultat det

ble! De ble fremfor alle andre Jesu mest innbitte og hatefulle motstandere, og han (Paulus) som i nidkjærhet for fedrenes lærdommer gikk lenger enn sine jevnaldrende, han gikk også lenger enn sine jevnaldrende i forfølgelse av de troende. M.a.o. jo mere hellig på denne veien, jo bitrere fiende av Jesus. Dette bør vi nok legge oss på hjertet idag hvor synden i det store og hele er redusert til visse ytre grove gjerninger.

Hør, min venn, som leser, det var vel ikke Jesu fiende du ville bli? Ånei, jeg ville bare bli mere hellig og helhjertet, for jeg er trett av verdens tomhet og fjas, verdsligheten i mange forsamlinger som bærer kristenavnet byr meg så imot, så jeg vil gjerne leve mere *helt for Jesus*. Ja, det er tross alt en del som har det slik idag, og det er gledelig, og idet en har det slik så vokser også naturligvis spørsmålet frem: Hvor går veien nå? Og i dette igjen ligger faren for å få og henge seg på et *galt* svar.

Og en av veiene det pekes på fører inn i et motsetningsforhold til Jesus, nå som dengang.

Hva sier så Guds ord? I Ham (Jesus) er gitt - *alt* som tjener til liv og gudsfrykt. 2 Pet. 1,3.

Ja, sier du, men jeg orker ikke mer av synd og verdslighet! Nei, hvem sier at du skal fortsette i det, men Guds ord vil ikke vite av noen annen hellighet enn den som gies

ved troen på (tilflukten til) Jesus. Bare evangeliet kan også dempe synden, men det er ikke denne demping som stiller deg rettferdig for Gud, men altså troen på Jesus.

Guds ord taler om Guds *hellighet*, det *hellige* i templet, de *hellige* engler, Guds *helligdom*, og dere skal være *hellige* osv. Hva er så hellighet? Vi kan rett og slett, etter syndefallets dag ikke fatte det fullt ut, men om Moses står det: så fryktelig var synet, at Moses sa: Jeg er slått av redsel og skjelver. Hebr. 12,21. Det vi bl.a. kan si, er at det er det motsatte av synd og *verdslighet*, som jo ikke er noe annet enn dette Guds ord kaller å ha sitt behag i urettferdigheten.

Det er altså *motpoler*, og kan derfor ikke eksistere sammen. Dermed forstår du også at idet du beveger deg i retning, synd og verdslighet, så beveger du deg bort fra hellighet, det du ifølge Guds ord er kalt til.

Men hvordan beveger jeg meg så i retning, hellighet? Kanhende er dette blitt et presserende spørsmål for deg, for du opplever at alt i deg trekker i retning, det som hører denne verden til. Du makter ikke å være uselvvisk. Du vil det gode (hellige), men ender opp med det onde (vanhellige). Og det er nettopp her det er så viktig at du får det rette svar. Hør Paulus, og tryggere kan du vel ikke

få det? «Gud være takk, *ved Jesus Kristus, vår Herre!* Rom. 7,25.

Det ropes på «helliggjørelsesforkynnelse» og etikk idag, og mye av det har nok sin grunn i en sann og dyp nød over tingenes tilstand. Men da er det viktigere enn noensinne at Guds ord også i dette får være vårt lys. At vi ikke midt i vår iver kommer til å forakte Hans vei, og oppskatte vår egen istedet.

Guds rike går bare frem der hvor et synderhjerter får ta sin tilflukt til Jesus. Norges opprinnelige befolkning kan bare forøkes ved *fødsel*, så også Guds rike. Kun ved denne åndelige fødsel, hver gang det dages i et mørkt hjerte, og Jesus får innta menneskets trone, som er hjertet. Idet Han, som forkynner *fred* for deg som er langt borte, får flytte inn, nettopp ved denne fredshilsen. Og dette nye livet vokser også sin vekst kun i denne *fred med Gud, ved vår Herre Jesus Kristus*.

Du som har tenkt å være blant dem som engang skal befolke himmelen. Som hver dag pleier omgang med Gud og Hans engler, hvordan kan du ennå leve i synd? Hvordan kan du ennå se ut som en hedning, og gjøre som dem som ikke kjenner Gud? Hvordan kan du ennå fylle deg med de skolmer verden lever av med lyst, og på toppen av det hele kalle det glad *kristendom* og *evangelisk* frihet!?

Kjære venn, svar ikke på det før du har hatt det med deg innfor Guds åsyn.

Guds vrede hviler over denne verden, som et vær, som på et fastsatt tidspunkt bryter løs. Og dette har sin grunn i den *synd* (botvendthet) verden ligger i og forøver. Men også Guds nåde hviler over den, et lys er tent, en dør er åpnet. Det er mulig å høre frelsens ord, som flytter deg over i det riket som ikke rystes. Hebr. 12,28. «- så la oss være takknemlige og *derved* tjene Gud til Hans behag, med blygsel og ærefrykt. For vår Gud er en fortærende ild».

Endatil profeten måtte utbryte: «All vår rettferdighet ble som et urent klesplagg.» Jes. 64,5.

Nei søk det som er høyere oppe; Han som steg ned i din elendighet, ble deg lik, for *ved det* å løfte deg opp i sin hellighet. Johannes ser den *herliggjorte* Kristus og faller som død for Hans føtter. Ja, nettopp slik er det; Han kan ikke du og jeg leve med, før vi får høre løsenordet. Jesus bøyer seg ned til ham og sier bl.a. dette: «Se, jeg var *død!*» Jeg var nede i, og inne i, ja, ikledde meg menneskets dypeste elendighet og nød, *døden*, som jo har sin årsak i *synden*. *Jeg* var død!

Å, hør det du som leser: *Jesus* tok det! Her er all den hellighet du må ha. «Alt det *du* treng for himmel og jord er gøymt i det eine ord, Jesus.»

Einar Kristoffersen

Påske for Herren

«For vårt påskelam er slaktet, Kristus.» 1 Kor. 5,7b.

Uten Herren var det ikke noe som het påske iblant oss. *Han* er det som har innstiftet den, og Han har innstiftet den til *påminnelse*, om at Han *utfri*r, utfri'r fra vår nød.

Tenk, dette vil Han *påminne* deg om; Han sparte ikke sin egen Sønn, men gav Ham for oss alle! Rom. 8,32. Gud ofret seg for deg!

Stans opp for det, for det er å *feire* påske, å gjøre etter ordet i Job. 37,

14: «Stå stille og gi akt på Guds under!»

Gud, Faderen, dveler ved Sønnens liv og død, og noe større kan ikke skje et menneske på jord enn at det begynner å dveler ved og fatte noe av det Gud dveler ved.

Der blir du ett med Ham, idet du får *det samme syn på Jesus*.

Dette å dveler ved Jesus blir gjerne sett på som en slags åndelig lat-

skap (se bl.a. Luk. 10,38-42.), mens det å gjøre en hel masse innsats for Guds rike som det heter, det må vel være noe Gud har behag i! Men sannheten er nå den, at bare det som springer ut av dette synet på Jesus, får noen virkning i og for Guds rike på jord. «Får Han ikkje synet deg gjeva, Guds rike du ikkje kan sjå.»

Det er denne *hvile* Han har kalt deg til kjære venn, du som kjenner deg så «jaget», og som liksom må bekrefte din «kristendom» gjennom hva du gjør.

Stans nå opp og bli stille for hva *Herren* har gjort. Feire påske som Herren feirer påske! Det Han vitner om, det kan du vel trygt ta til deg? Det er evangeliet og ikke lovbud som er Guds kraft til frelse. Rom. 1,16-17.

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile.» Mt. 11,28. «For vårt påskelam *er* slaktet, Kristus.» Først da forstår du hva det vil si å tjene Herren *med glede*.

Einar Kristoffersen

Pinsestevne

på Fossnes i Vestfold, 28. - 31. mai 1993.

Talere: Reidar Linkjendal, Per Bergene Holm, Einar Kristoffersen, Godtfred Nygård, Magnor Sandvær.

Ledere: Håvar Fjære og Lars Fossdal.

Pris: Kr. 400,-. Skoleungdom 50 % moderasjon. Barn under 7 år: Gratis.

Innmelding til Håvar Fære, Goksjøruta, 3200 Sandefjord.

Tlf. 034.10831, **innen 20.5.93.**

Detaljert program sendes til alle som melder seg på.

Unge og eldre er hjertelig velkomne!